

Egy parányi szeretet

Mostanában gyakran álmodom. Az álmok sosem hazudnak. Álmaimban – talán azért is, mert öregszem – szüleimmel, nagymamámmal, olyan rokonaimmal, akiket sosem láthattam beszélgetek, és talán azért is, mert már régen történtek, megszépülnek az álmok, mindig mosollyal az arcomon ébrednek, megédesítve szorgalmas napjaimat.

Sokszor gondolkodom azon, vajon a modern világunkban hogyan fordulhat elő, hogy meghatározó dolgok válnak semmivé, kerülnek ki a mindennapi életünkből. Nemrégem egy álomban történt esemény ültetett a számítógép elé, hogy történetet írjak arról a fontos tárgyról, amely évszázadon keresztül lényeges kiegészítője, segítője volt a gondolatok közlésének, barátságának, hivatalos levélnek.

Emlékek tódultak fel bennem. Első álomban a nagymamám jelent meg, aki gyakran írt levelet gyermekkori barátnőjének, és még mindig látom, amikor előveszi a selyempapírok közé tett ívet, melyen levélbélyegek sorakoztak, amiről időnként egy-egy darabot a perforáció mentén letép, majd felragasztja a levél elülső részére, gondosan elsimítva rajta.

A következő képben magam is rakosgattam a kapott bélyegeket. Nagymamám szomszédságában Szilárd barátom nagy bélyeggyűjtő hírében állt, így aztán a tőle kapott szebbnél szebb darabokat kis csipesz segítségével rakosgattam egymás mellé egy mamitól kapott piros színű bélyegalbumba. Nemsokkal később már arra is fény derült, hogy apukám is így gyűjtögette kiskorától kicsi zsebpénzét félretéve a gyönyörű emlékbélyeget.

Eltelt azóta pár év, és álomban kedves barátomnak aztán egyszer csak levelet kellett feladnom. Manapság már könnyebb csak bélyeg nélkül lepecsételtetni a postán a levelet, de valahogy hiányzott az a mozdulat, amikor gondosan megnyalva a ragasztót magam helyezem el a boríték sarkára ezeket a cikk-cakkal gazdag csodákat. Nosza, keresni kezdtem, a levélboríték hamar előkerült, de az a fránya bélyeg, az valahogy köddé vált. Gondosan igyekeztem a többi fehér lap mellett rátalálni, és amikor már azon gondolkodtam, hogy el kell menni a postára és csak gépiesen tudom feladni, előkerült két bélyeg, pont olyan és pont annyi, amennyire a levélnek szüksége volt.

Nagy volt az öröm, szinte ugráltam, de aztán gondolkodóba estem... Nem volt megsárgulva, de tudtam, hogy még apukámtól örököltem meg a bélyeget, aki szintén nagy levélíró volt, sőt az ünnepek alkalmával mindig magam írtam meg karácsonyi és húsvéti képeslapjainkat.

Nem akartam kiadni a kezemből, de tudtam, hogy a levél bélyeg nélkül csonka, sebhelyes, lényegét tekintve hiányos. Tovább keresgéltem, de már többet nem találtam. Nem volt szívem ráragasztani az apró csodákat, így azon gondolkodtam, mit lehetne tenni. Nem akartam, hogy csak postai bélyegzővel „menjen el” a levél, ezért csak arra az elhatározásra jutottam, hogy nincs mese, el kell menni a postára. A postára érve fel is adtam a levelet, kértem egy másik bélyeget, sőt többet is, mert ki tudja, lehet, hogy családtagjaim a későbbiekben hasonlóan majd arra tesznek kísérletet, hogy hagyományos levelet írjanak.

Reggel felébredtem. Miután jót somolyogtam azon, hogy a mai világunkban már alig írunk hagyományos levelet, rádöbentem, hogy mekkora értéke van a bélyeggel megáldott levélnek. Családtagjaimnak elmondtam álmodat – bár ritkán emlékezem ily tisztán rá – és bízattam őket, hogy időnként fogjunk tollat, és távoli barátainknak adjunk fel képeslapokat, üdvözlőket.

A bélyeg – most már még inkább tudom – szent dolog. Az álomban megmaradt két bélyeg megtanított arra, hogy egy parányi szeretet tárgya milyen fontos életünkben, rohanó és sokszor sematikus világunkban.

Bélyegnek kell lennünk mások számára is, hogy egy pillanatra megálljunk és rácsodálkozzunk mintájára, szépségére, sebezhetőségére és sokszínűségére. Egy parányi szeretet van benne, melyet a múlt és a jövő összeköt...